

— Баро, днесъ беда голъма
ми премина презъ главата.
Щъше ей-сега да плачешъ
и да сбирашъ махалата.

Още снощи леля Мара,
по една привичка стара,
и на менъ, като на Джоро,
мартеница върза скоро.
Азъ отъ радостъ се забъркахъ,
и замякахъ и замъркахъ:
— Ехъ, какъвъ съмъ хубавецъ
съсъ червения конецъ.

Ала ето, слушамъ вънка
малка птичка пъе звънко
и подскача закачлива
върху клонестата слива.

— Чакай, — казахъ си тогава,
тъзъ на менъ ми не минаватъ!
И два скока щомъ отмърихъ
на върха се покатерихъ.

Току птичката да хвана,
и ужасно нъщо стана:
една пръчка закривена
мартеницата червена
здрово! дръпна. Скокнахъ, пис-
нахъ
и като убесенъ виснахъ.

Колко съмъ висилъ не зная,
но усътихъ най на края,
че летя по небесата,
като птичката крилата.

Отървахъ се криво-лъво,
но ти казвамъ, Баро, право:
да съмъ хубавъ не желая,
щомъ такъвъ ще ми е края;
предпочитамъ свободата.
А пъкъ нека на децата
мартенички вързватъ всички.
Тъ нали не гонятъ птички?